

Valdemar Ammundsens prædiken i anledning af Dansk Kvindesamfunds Årsmøde

Taler

Valdemar Ammundsen
Biskop

Dato

4. juni 1928

Sted

Haderslev Domkirke

Salme 127, 1-2: Dersom Herren ikke bygger Huset, da arbejder de forgæves, som bygger derpaa; dersom Herren ikke bevarer Staden, da vaager Vægteren forgæves. Det er forgæves, at I staa aarle op, sidder længe, æder Brød med Bekymring; thi sligt giver han sin Ven i Søvn.

Styrelsen har ønsket, at denne Dag skulde begynde i Guds Hus. Med Glæde efterkommer man en saadan Anmodning, det er vigtigt at faa Dagen begyndt med at vende Sindet den rette Vej og at faa klart frem, at Kristendommen vil omspænde hele vort Liv og vil ind i alle Forhold for at raade.

I dette Tilfælde tænker vi tillige paa, hvor meget Menigheden skylder vore Kvinder. Og vi tror, at Kvindernes Løftelse og Frigørelse væsentlig er en konsekvens af Kristendommen selv. Apostlen Paulus skriver: »Her er ikke Jøde eller Græker; her er ikke Træl eller fri; her er ikke Mand og Kvinde; thi alle er I een i Kristus Jesus« (Gal. 3,28). Han oplevede, at i det inderste religiøse Forhold, i Kristus og det fra ham udspringende Menighedsliv, der var der fuld Ligestilling. Dette indre vil ogsaa have Konsekvenser udad. I den første Tid var det paa Grund af Tidsforholdene umuligt at drage dem. Og Menigheden har været langsom nok til at fatte dem. Nu er Kvindens Frigørelse i det væsentlige ført igennem i Retsvæsenet og det offentlige Liv. Men der kan være endnu meget at forsvare og adskilligt at føre videre.

Men skal Frigørelse være til Gavn, maa Kvinden bevare netop sit Præg som Kvinde. Noget af det klogeste, jeg har læst om disse Spørgsmaal, er en Beretning, som en komité afgav til det store kristelig-socialt Møde i Birmingham 1924. Den Komité, som bearbejdede Spørgsmaalet om Forholdet mellem Kønnene, bestod af baade Mænd og Kvinder. Den aflægger et smukt Vidnesbyrd om

Berigelsen ved Samarbejdet netop mellem Repræsentanter for begge Køn. Og den fremhæver, at det for Samfundet i og for sig er en tvivlsom Fordel bare f. Eks. at fordoble Vælgernes Antal; skal Kvindens Inddragelse i det offentlige Liv blive til Gavn, maa hun netop som Kvinde give en Særindsats.

Som hvert Menneske har sin Ejendommelighed og sin særlige Opgave, saaledes har ogsaa de to Køn hver deres særlige at give indenfor det fælles menneskelige. Og det er altid skæbnesvangert, hvis man bliver afsporet. Saa svigter man sit eget Kald og løber vild; det, man præsterer, bliver forvendt og fordrejet.

Møderne i disse Dage er bestemt til Arbejde. Og overhovedet skal vi arbejde, trofast tage det daglige Slid op.

Men den oplæste Tekst fremhæver noget, som jeg tror, Kvinden har et særligt Kald til at føle og fremhæve: det som ligger ud over vort Arbejde, ud over Mandsviljens og Kvindeviljens quantum satis, det uberegneede og uberegnelige.

Verden er stærkere end vore kræfter. Vi sætter noget ind, og maaske det lykkes. Men tillige kommer der altid noget, som vi ikke havde tænkt, og som vil gøre vor Anstrengelse betydningsløs. Som en har sagt: Verden har en Modgift, hvorved den kan neutralisere alle vore gode Anstrengelser og fordreje dem til det modsatte. Den vil ødelægge enhver god Reform, enten ved igen at ophæve den eller ved at fremkalde en Bivirkning, som gør, at Skaden er lige saa stor som Nyttens eller større. Man kan tænke paa en hvilken som helst god Reform, saa vil man se det.

Saa mægtig og saa ond er Verden. Skal vi da opgive Ævret? Der er en, som er stærkere end Verden: Gud, vor Herre Jesu Kristi og vor Fader. Vi kender ham i Kristus. Som Kristus er, saadan er Gud. Og i Jesu Navn vil vi tro paa, bede om og kæmpe for: Komme dit Rige! Ske din Vilje, som i Himlen, saaledes ogsaa paa Jorden! Dette kan kun ske ved, at vi lader Gud raade. Han skal ikke blive enig med os, men vi med ham. I enhver Kamp plejer begge Parter at tro, at Gud er paa deres side. En af de ædleste, som har ført Krig, var vel Abraham Lincoln som Fører for de amerikanske Nordstater i en Kamp, der bl. a. drejede sig om Slavernes Befrielse. En Gang spurgte en Mand ham: »Er De nu vis paa, at Gud er paa Deres Side?« Lincoln svarede: »Det vover jeg ikke at udtale mig om. Men jeg er meget optaget af at vide, om vi er paa Guds Side.«

Det er hele Kunsten: at vi bliver saadan vendt, at Spørgsmaalet er, om vi er paa Guds Side. Og er vi virkelig der, da er vi under den almægtige Kraft. Da »giver han sin Ven i Søvn« ud over hvad vi beder eller forstaar.

Og i saadan Tro faar vi nyt Mod til at kæmpe. Uden Tro er en Kamp umulig. I disse Egne — naar man i en Sang, som iøvrigt ikke er kristelig farvet, men dybt national, naar man der skulde synge ud det sidste, man havde at sige, da kunde det kun blive en Linie, som er et Bibelord (Es. 28,16) og i sig selv dybt religiøst :

Det har slet ingen Hast for den, som troer.

Kilde

Kvinden og Samfundet, 1928, Nr. 12 S. 134-135

Kildetype

Dokumentation i avis, magasin e.l.

Tags

Kvindebevægelsen, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/valdemar-ammundsens-praediken-i-anledning-af-dansk-kvindesamfunds-aarsmoede-1928>